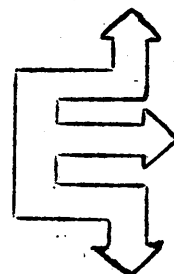

MILYEN IS SZEGEDEN AZ EGYETEM!?
/egy első éves bölcsész szemével/

"Egyedül voltam én sokáig.
Majd eljöttek hozzám sokan.
Magad vagy, mondták: bár velük
voltam volna én boldogan."

Mielőtt bármit is írnék arról, milyennek látom a szegedi egyetemi életet, milyen reflexióim vannak egy félév után, valamit előre kell bocsátanom: az 1980-81-es tanévet Debrecenben töltöttem /a KLTE biológia-földrajz szakán tanultam egy évig; 1981 júniusában kérvényeztem, hogy a JATE magyar-történelem szakán folytathassam tanulmányaimat/ így tehát elkerülhetetlen számomra az összehasonlítás és talán kis sé elfogult is leszek.

A mérlegelés során a serpenyő bizony-bizony nem Szeged és a szegedi egyetemisták javára billen! A város nyújtotta szórakozási, művelődési lehetőségekről talán jobb nem is beszélni, olyan siralmas a helyzet ezen a téren. A felsőoktatási intézmények klubjai, önmagukban nem képesek az itt élő több ezer egyetemista és főiskolás igényeit kielégíteni - gondolom ezt mindenki beláthatja.

Itt van rögtön egy probléma /s ez talán nem csak nekem okoz gondot/: a klubok csaknem kizárólag gondosan elkészített "előmelegített konzerv-programokat" tárnak az egyetemisták elé, amit mér csak el kell fogyasztani. Kevés a szakcsoporthoz, évfolyamhoz megmozgató rendezvény, ahol igazi közösségek alakulhatnának ki, ahol jobban megismerhetnénk egymást és cselekvő részesei lehetnénk a programoknak, nemcsak passzív fogyasztók. Persze mindezen mi magunk változtathatnánk leginkább - nem egyéni filizofálgatással, hanem együttesen, tettekkel!

Sok mandenben egyetértek Angyal László vitaindító cikkével/1981/8./, aki többek között az egymás iránti érdektelenségről, a másokhoz való közeledés hiányáról ír, - s akit már a félév során illetett volna megismernem /annál is inkább, mert ha jól tudom bölcsészkaron nincs tultengés fiukból/, de hát sajnos kevés embert ismerek a felsőbb évesek közül, s talán ez nemcsak az én hibám...Visszagondolva a debreceni egyetemre, ott az élet sokkal pezsgőbb és lüktetőbb volt: egymást váltogató szaktettek, szaktettek, kollégiumi napokra emlékszen; zsibvásárral egybekötött majálisra, az egyetemista "életformát", tanárokat parodizáló műsorokra, vidám vetélkedőkre. - S mindazt "kibirizta" a Kossuth Egyetem impozáns, tekintélytisztelő parancsoló épülete! Lehet, hogy sokak "komolytalanságnak" tartják ezeket a dolgokat, én viszont jól éreztem magam Debrecenben, noha olyasmint kellett tanulnom, ami nem érdekelt igazán!

A debreceni egyetemen teljesen magától értetődő hagyomány, hogy a másodévesek közösen segítik az elsőévesek beilleszkedését, figyelemmel kísérik az életüket, lehetőséget biztosítanak kölcsönös ismeretségszerzésre, s ezen keresztül a többi főiskolai elsőéves megismerésére is. Hasonló jelenséggel a szegedi egyetemen /legalábbis a bölcsészeknél/ sajnos nem találkoztam. Kemény, keserű valóság, hogy nem ismerjük egymást, és úgy tűnik, nem is nagyon akarjuk ismerni - így aztán nem csoda, ha a kezdeti ambíciók fásultsággá változnak.

Kétségtelen, hogy a KLTE egy területre lokalizált egyetemi negyed - vagy egyetemi campus-jellege sok előnnyel jár, de szűklátókörűség volna csak e tényezők hiányára fogni a szegedi egyetemi élet hullámvölgybe kerülését. Azt hiszem, a TTK-n a közösségi élet terén sokkal jobb a helyzet, mint a bölcsészkaron, mintha több idejük volna egymásra még a magasabb heti óraszám mellett is. Néha olyan érzésem támad, hogy körülöttem minden bölcsész azt vallja, a közéleti-közösségi tevékenység nem jelenthet örömet, kibontakozást az egyén számára, mindenki oldja meg a saját problémáit.

Nem rendjén való, hogy a folyosókon vadidegenként megyünk el egymás mellett, nap mint nap; tenni kéne valamit ez ellen! Ha ti is így érzitek, próbáljuk meg közösen, mert csak úgy lehet. Jó lenne, ha a jövő elsősei már éreznék, hogy a másod- vagy harmadéves szaktársaik segítik, patronálják őket, és már talán az ősz folyamán megismernék bennünket, nem pedig a második félévben, valamely véletlen folytán, vagy mondjuk egy tavaszi tanulmányi kiránduláson!

Simon Aladár